

ขอชมเชยนักเรียนลาซาลของเราทำความดีจากการเขียนจดหมายมาชมเชยของศิษย์เก่าลาซาล นายอธิ
ณรงค์ฤทธิ์ เลขประจำตัว 217

ผมมีโอกาสพบเด็กชายธนภัทร เขียววิชัย เลขประจำตัว 19697 โดยบังเอิญเมื่อประมาณ วันที่ 22
สิงหาคม 2554 เวลาประมาณ 18.20 น. ขณะผมกำลังจะไปออกกำลังกายที่สนามกีฬาราชนาวิบางนา วันนั้นผม
กำลังตก ผมรีบวิ่งหลบฝน เพื่อจะไปยังสนามแบคมินตัน ขณะกำลังจะถึงประตูเข้าสนามแบคฯ ผมทำพวงกุญแจ
หล่น ปรากฏว่ากุญแจรูดหายไป ผมหยุดเพื่อหากุญแจ แต่เนื่องจากผมกำลังตกจึงไม่ค่อยสะดวกนัก ผม
สังเกตเห็นเด็กคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ๆ ผม แล้วถามผมว่า คุณลุงหาอะไรอยู่หรือครับ ผมก็ตอบไปว่า กุญแจ
ของลุงหล่นหายบริเวณนี้เด็กคนดังกล่าวบอกผมว่า ผมจะช่วยหาให้ครับ แล้วก็กุกุกจ้อ หากุญแจให้ผมอย่าง
เต็มใจและเต็มเปี่ยมด้วยความมีน้ำใจ พยายามยกเก้าอี้, โต๊ะและสิ่งกีดขวางต่างๆ เพื่อหากุญแจให้ผมเนื่องจาก
วันนั้นผมมาสาย และคิดว่ากุญแจรูดหายไปหาไม่พบแล้ว จึงยกเลิกการค้นหา และเดินเข้าไปในสนามแบคฯ
หลังจากเล่นไปสักพัก ผมก็ออกมาเพื่อหากุญแจอีกครั้ง เด็กชายคนเดิมก็รีบวิ่งเข้ามาช่วยผมหากุญแจอีกครั้ง
ด้วยความกระตือรือร้นและเต็มใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็หาไม่พบผมจึงล้มเลิกความตั้งใจ และกล่าวขอบ๊ายกับ
เด็กชายคนดังกล่าวกำลังยืนเหมือนกำลังหาใครสักคน ผมจึงยกมือแสดงตน เด็กคนนั้นก็วิ่งมาหาผม เมื่อเดิน
มาถึงก็ยื่นกุญแจให้ผม แล้วบอกว่าผมพบในพุ่มไม้ครับ แล้วก็หันหลังเพื่อเดินกลับไป ผมจึงจับมือไว้ แล้ว
บอกให้รอสักครู่ ผมไปหยิบเงินให้ 100 บาท เพื่อเป็นรางวัล แล้วบอกว่าหนูเป็นเด็กดี ลุงชอบใจมากนะ โดยมีได้
ถามชื่อไว้ แต่ในใจก็รู้สึกได้ถึงความเป็นเด็กมีน้ำใจ มุ่งมั่นพร้อมจะช่วยเหลือผู้อื่นและความเป็นเด็กดีของเขา
เพราะขณะที่ผมล้มเลิกการหากุญแจแล้ว แต่เด็กดีคนนี้ ยังมีได้หยุดความพยายามที่จะช่วยผม จนในที่สุดก็
ประสบความสำเร็จ ทั้งที่เรื่องทั้งหมดไม่ใช่ปัญหาของเขาเลยหลังจากเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นผมก็ได้เล่าเรื่องนี้
ให้กับเพื่อนๆ ฟัง แม้กระทั่งกลับถึงบ้านผมก็ยังเล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาและลูกฟัง ผมรู้สึกดีใจอย่างยิ่งที่ได้พบกับสิ่ง
ที่น่าประทับใจความมีน้ำใจของเด็กคนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยพบเห็นนักในสังคมปัจจุบัน รู้สึกดีใจ-ภูมิใจ แทนพ่อ-แม่
ของเขา ที่มีลูกเป็นเด็กดีมีน้ำใจและเสียสละ หลังจากวันนั้นผมก็ได้เล่าเรื่องเด็กดีมีน้ำใจ ให้ใครต่อใครฟังอีก
หลายคนเพราะทุกครั้งที่ผมได้เล่าเรื่องนี้ผมรู้สึกมีความสุขไปด้วย ผมยังคงใช้ชีวิตของผมเป็นปกติเหมือนทุก
วัน ตอนเย็นก็ไปออกกำลังกาย (ตีแบด) จนกระทั่งวันที่ 26 สิงหาคม 2554 ขณะผมกำลังเดินเข้าไปในสนาม
แบด ก็มีเสียงทักผมดังขึ้น “สวัสดิ์ครับลุง” ผมมองไปตามเสียงดังกล่าวก็เห็นเด็กชายคนดีของผม ยกมือไหว้ผม
แตงตัวในชุดลูกเสือ ผมมองไปที่เครื่องแบบลูกเสือ จึงรู้ว่าเป็นนักเรียนโรงเรียนลาซาล ผมจึงถามว่า หนูชื่ออะไร

ครับ เขาขึ้นไปบ้ายชื่อ แต่ผมอ่านไม่ค่อยเห็นเพราะสายตาไม่ค่อยดี จึงถามเขาอีกครั้งเขาตอบว่า ผมชื่อ เด็กชาย
ชนภัทร เขียววิชัย นักเรียนโรงเรียนลาซาล เลขประจำตัว 19697 ผมเขียนจดหมายนี้ค่อนข้างยาวหน่อยนะครับ
แต่รู้สึกมีความสุขที่ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ อยากจะบอกให้สังคมได้รับทราบถึงเรื่องราวดีๆ ของเด็กคนหนึ่ง
อยากให้ท่านอธิการ , ครู ,อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนลาซาลทุกคน ได้ทราบว่าในโรงเรียนของพวกเรา มีเด็ก
ดีๆ น่ารักมีน้ำใจ ที่ชื่อ เด็กชายชนภัทร เขียววิชัย

ท้ายที่สุดนี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสิ่งสวยงามที่ เด็กชายชนภัทร เขียววิชัย ได้กระทำไปคงได้รับการพูดถึง
และชมเชยจากสังคม แม้จะเป็นสังคมเล็กๆ หรือหมู่คณะเล็กๆ แต่ผมเชื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นการกำลังใจให้เขาเติบโตเป็น
คนดีของสังคมในอนาคตต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอติ ณรงค์ฤทธิ์)

นักเรียนลาซาล เลขประจำตัว 217